

„Пустинята на призраците“ – кратко изложение

Да се ходи на училище след като вече си бил в Гората на призраците – нима може да се измисли нещо по-сучно от това? Именно такива мисли измъчват Ането в началото на третата книга, „Пустинята на призраците“. Слава богу, спокойните моменти при нея са рядкост – и ето как ние отново я придружаваме в Гората на призраците, вълшебния свят-игра, в който тя беше вече два пъти (познати ни от книгите „Гората на призраците“ и „Паркът на призраците“).

Тук обаче я очакват изненади, при това не особено приятни. Гората, оказва се, вече е напълно неузнаваема. На нейно място сега е останала само една изпепелена и изпълнена със страховити чудовища пустиня, в която дори изпечени пътешественички, каквито са Червенокоска и нейната раничка, са принудени нерядко да се борят със страха. На всичко отгоре този път с тях е и един нов спътник, Петър, който здравата ги нервира с непрекъснатото си хленчене, поне в началото ...

Но скоро нещата започват да се развиват с познатата ни шеметна бързина. След като се запознават с Фидо – едно горско джудже, водещо непрекъсната ожесточена война с призраците, те скоро се оказват запокитени в центъра на мистериозна, макар и сравнително тиха, борба между старите им приятели и неизвестния, нов враг, за когото е известно само, че се нарича „негово височество“. Както обикновено, тук следват множество заплетени приключения, чийто краен резултат – последната решителна среща-битка с „негово височество“, вероятно ще ви изненада не малко ...

Но, разбира се, тук ние няма да издадем нищо. Прочетете книгата сами ако искате да узнаете кой се крие зад тайнственото име ...